

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedyny zarzut dotyczący naruszenia w szczególności art. 12, 12a, 22b, 24, 25 i 26 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), art. 1 i 2 załącznika IX do regulaminu pracowniczego oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1).

Strona skarżąca podnosi również, po pierwsze, w ramach zarzutu, naruszenie w szczególności art. 41, 47 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, europejskiej Konwencji praw człowieka i podstawowych wolności, prawa do obrony, zasady kontrydiktoryjności oraz art. 296 TFUE.

Po drugie, skarżąca uważa, że administracja dopuściła się również nadużycia prawa i nadużycia proceduralnego, oprócz tego, że oczywiście naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań i równości broni. Skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja jest obciążona naruszeniem zasady wymagającej od administracji wydawania decyzji wyłącznie na prawnie dopuszczalnych podstawach, czyli na podstawach istotnych dla sprawy i nieobciążonych oczywistym błędem w ocenie, de facto lub de iure, a także naruszeniem zasad proporcjonalności, obowiązku wspomaganie i staranności, zachowania rozsądnych terminów i dobrej administracji.

Zaskarżona decyzja została wydana na podstawie stronniczej, pełnej uprzedzeń i tendencyjnej ocenie okoliczności faktycznych i mających zastosowanie przepisów.

Skarżąca podnosi co do istoty, że niewątpliwie istnieje związek przyczynowy między zawinionym działaniem organu powołującego a doznanymi szkodami, gdyż te zawinione działania poważnie naruszały integralność zawodową, psychiczną i finansową skarżącej. Te zawinione działania zmierzały bowiem do zbrukania, czy wręcz zniszczenia reputacji skarżącej wobec jej wewnętrznych i zewnętrznych rozmówców, i wywołały rzeczywistą utratę przez nią szansy rozwoju zawodowego, przez co została ona postawiona w sytuacji, w której była bezradna, a która powodowała u niej lęk lub niepokój i nieustanną niepewność co do przyszłości.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2019 r. – Dansk Erhverv / Komisja

(Sprawa T-47/19)

(2019/C 103/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dansk Erhverv (Kopenhaga, Dania) (przedstawiciel: adwokat T. Mygind)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2018) 6315 final z dnia 4 października 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.44865 (2016/FC) – Niemcy – Domniemana pomoc państwa dla niemieckich sklepów przygranicznych z napojami;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, dotyczący naruszenia przez Komisję uprawnień proceduralnych przysługujących stronie skarżącej, jako stronie zainteresowanej, zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 ust. 4, art. 12 ust. 1 i art. 24 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego⁽¹⁾ poprzez niewszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE pomimo zaistnienia poważnych trudności przy ocenie kwestii z dziedziny pomocy państwa stanowiących przedmiot skargi do Komisji dotyczącej praktyki administracyjnej związanej ze „zgłoszeniem wywozowym”, a w szczególności zwolnieniem sklepów przygranicznych z ciężącego na nich obowiązku pobrania kaucji, a zatem zapłaty VAT od kaucji, a także dotyczącej zwolnienia z grzywien w przypadku naruszenia obowiązków pobrania kaucji wynikających z niemieckiego systemu kaucji za napoje w puszkach. Komisja naruszyła zatem prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego, po pierwsze, jeśli chodzi o zgodność praktyki „zgłoszenia wywozowego” ze zobowiązaniami ciążącymi na Niemczech zgodnie z art. 4 ust. 3 TFUE dyrektywy w sprawie opakowań⁽²⁾ i z zasadą zanieczyszczający płaci oraz z wymogami w zakresie pobierania kaucji przewidzianymi w mających zastosowanie niemieckich uregulowaniach w sprawie opakowań. Po drugie, Komisja popełniła błąd w odniesieniu do skutków pomocy państwa wpływów z VAT utraconych przez Niemcy na skutek praktyki „zgłoszenia wywozowego”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/852 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. 2018, L 150, s. 141).

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2019 r. – smart things solutions / EUIPO – Samsung Electronics (smart:)things)

(Sprawa T-48/19)

(2019/C 103/70)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: smart things solutions GmbH (Seefeld, Niemcy) (przedstawiciel: R. Dissmann, lawyer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Samsung Electronics GmbH (Schwalbach am Taunus, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy w kolorach czarnym i zielonym zawierający elementy słowne „smart:)things” – unijny znak towarowy nr 10 914 836

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 listopada 2018 r. w sprawie R 835/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.